

NICOLA BARKER (n. 1966) este o scriitoare din Marea Britanie. La vârsta de nouă ani a emigrat împreună cu părinții și sora ei în Africa de Sud. S-a întors în Anglia în 1981 împreună cu mama sa. A publicat primul volum de proză în 1993, *Love Your Enemies*, pentru care a primit Premiul PEN/Macmillan Silver Pen și Premiul pentru Ficțiune David Higham. Până în prezent i-au apărut 13 romane și trei volume de povestiri. În general, scrie despre oameni neobișnuiți – inadaptați, excentrici etc. – aflați în situații obișnuite.

Pentru romanul *H(a)ppy* a primit prestigiosul premiu Goldsmiths în 2017 și a fost nominalizată la Premiul Gordon Burn în 2018 și la Women's Prize for Fiction în același an. Romanul a fost considerat cartea anului de către publicațiile *The Guardian*, *The Telegraph* și *The Independent*.

NICOL(A)
B(A)RKER

H(A)PPY

Traducere din engleză de
OANA ZAMFIRACHE

1

Calea Cea Nouă.

După ce s-au aliat și ne-au salvat de Potopuri și de Focuri și de **Ciume** și de Cultele Morții, Puterile Altruiste le-au abătut Tinerilor gândurile de la **Dumnezeu**. Am pornit pe un alt drum. I se spunea Calea Cea Nouă. I se spunea Calea Luminii. Tinerii au fost învățați metode variate și simple de a-și găsi liniștea. Am trecut Dincolo de **Dumnezeu**. Am fost învățați să celebrăm Momentul Present. Eram echilibrați la nivel chimic.

Eram perfecționați. Ni se dădea posibilitatea de a alege atât cât să ne simțim ca și cum am fi liberi, dar nu într-atât încât mințile noastre (intelectul nostru, încă fragil) să fie suprasoliditate. Îndoiala a luat sfârșit. Fluxul Informațional a fost purificat. Înainte, exista **mizerie**, iar aceasta ne altera. Apoi, totul a devenit proaspăt. Mirosea a iarbă abia tăiată. Totul strălucea. Ne-au făcut să ne simțim din nou inocenți. Nu, *nu*. Ne-au făcut din nou Inocenți.

Suntem Inocenți. Suntem Curați și Neîmpovărați. În fiecare zi, cu fiecare nou răsărit, în fiecare nouă oră, în fiecare nou minut, suntem încă o dată eliberați din legăturile strânse ale **Istoriei** (din **Căușele Trecutului**). O luăm mereu de la capăt. Chiar aici! Chiar acum! Un nou început. O Lume Nouă. Totul este posibil. Am renăscut.

Mi se spune că (pe când exista timp consemnat – ceea ce, după cât se pare, e un concept religios **greșit**) totul a funcționat până s-a atins un anumit număr și apoi totul a încetat să mai funcționeze pentru că nimic nu putea face față mărimii Numărului. Era un număr finit. Pe atunci, toate numerele erau finite. Resursele vitale se epuizau treptat și oamenii **sufereau**. Din cauza numerelor. Doar a numerelor. Dar acum numerele sunt infinite, totul a fost cartografiat și nimic nu este necunoscut. Nimic nu se poate epuiza – nici măcar viața. Suntem eterni. Și avem întotdeauna suficient. Doar suficient. Nu jinduim după mai mult. Suntem mulțumiți. Suntem Echilibrați. Și ne străduim – dar niciodată prea mult – să rămânem Echilibrați. Acesta este scopul care ne însuflețește, care ne călăuzește. Nu suntem încurajați să întrebăm cum sau de ce – deși nici nu suntem împiedicați să o facem. Pur și simplu acceptăm că trecutul a fost Trecut. Trăim Acum. Trăim În Lumină. Iar dacă suntem amenințați de **întuneric** (**întuneric**? Oare mai există cu adevărat **întuneric**?), ei numai decât ne ajustează la nivel chimic. Ei pur și simplu... *știu*.

Chimicalele ajung în noi printr-o multitudine de căi. Mediile noastre sunt sensibile. Mediile noastre sunt cooperante. Totul este Întreg. Suntem totali, universali, integrați. Suntem Echilibrați. Ne străduim (dar nu ne luptăm) să rămânem Echilibrați. Și totul funcționează perfect. Așa că nu avem de ce să ne mai facem griji.

Uneori – când dormim, în timp ce visăm dulce – ni se aduce aminte cum era înainte, ca să apreciem cât de bine e acum. Acum, că ne-am Eliberat de Dorință. Și suntem F(E)RICIȚI să ni se reamintească pentru că ni se confirmă senzația de pace, de calm, de armonie, de echilibru. Ni se vorbește despre minciunile Trecutului. Despre cum Tinerilor li se spunea că trebuie să se **împotrivească** normei pentru a se simți Întregi. Li se spunea că puterea creativă este dependentă de **luptă** și

de **suferință**. Că adevărata fericire poate fi atinsă numai dacă îți abandonezi sinele lui Dumnezeu sau, la cealaltă **extremă** (Trecutul era plin de astfel de contradicții), că adevărata fericire presupune întotdeauna **suferința și durerea** altor persoane sau a altor creaturi. Că fericirea se definește oarecum **compactiv** sau prin **competiție**.

Minciuni. Toate erau niște **minciuni**.

Când zic „ni se spune“, de fapt vreau să zic „ne spunem singuri“. Pentru că nimic nu este deasupra noastră. Nimic nu este dedesubtul nostru. Suntem Echilibrați. Așa a fost creat Sistemul. Ne străduim să rămânem Echilibrați. Fiecare dintre noi contribuie în felul său special la atingerea acestui scop. Eu sunt în primul rând o muziciană. Acesta este talentul meu. Dar nu mă dedic **exclusiv** muzicii. Aici nimic nu este **exclusiv**. A fi **exclusiv** presupune a **exclude**. Și nimic nu este **exclus**. Îmi dedic timpul, atenția și energia mai multor cauze, mai multor ocupații. Sunt deschisă. Sunt umilă. Sunt recunoscătoare. Sunt stabilă.

Există un graf – îi spunem Graful – și acesta ne arată cât de Echilibrați suntem: ca persoane (în ce privește sănătatea fizică și mintală), ca obște mică (obște bazată pe aptitudini, pe prietenie, pe consum, pe felul de a gândi) și ca societate în ansamblu – ca rasă, ca planetă, ca galaxie. Mai multe grafuri, dar un singur Graf.

Avem satisfacția – o satisfacție profundă – de a rămâne în parametrii diferitelor noastre grafuri. De a păstra lucrurile în echilibru. Și cu toții ne străduim (dar nu prea mult) întru acest scop. Pentru că ne face F(E)RICIȚI: să contribuim la ceva, să fim pe deplin conștienți, să fim pe deplin informați și profund sensibili. Să fim pe deplin deschiși la orice.

F(E)RICIȚI

F(E)RICIȚI

Dar de ce se întâmplă asta?

F(E)RICIȚI

De ce? De ce litera „E” se încapățânează să oscileze? Să fie în paranteză?

Și de ce vorbesc? Ce fac? De ce repet toate astea?

De unde această nevoie?

F(E)RICIȚI

F(E)RICIȚI

Ce ciudat...

Ce **consternant!**

Un defect?

Un bip?

Un **nod?**

Dar unde?...

Ah. Melodia aceea dulce, ca un clinchet de clopoței. Îți aduci aminte?

Și copilul.

Dacă această chestie, pe care nu pot s-o descriu, n-o pot înțelege, o pot doar simți, doar presimți (imaginează-ți broboanele de pe piele de care nu ești conștient până când o adiere îți atinge ușor obrazul), dacă această chestie a avut un început – această ciudată clarificare, această ușoară **perturbare**, acest bip –, atunci asta s-a întâmplat când a apărut copilul – o fetiță –, da, acum că mă gândesc în urmă – dacă îmi aduc aminte corect – și nu pot s-o... se tot furișează în mintea mea. E însoțită de o melodie ciudată. Un vals dulce, ca un clinchet de clopoței. Cântat la chitară. Doar că sunt corzi de metal. Reverberează straniu. Fata este mică și negricioasă, cu ochi **arzători** și un zâmbet **precaut**; Senzorul meu îmi spune că are nouă ani și că a trăit – cu mulți ani în urmă, pe vremea când se ținea evidența anilor – pe fostul continent sud-american. Am descoperit-o în Fluxul Informațional, într-un articol despre un lutier din Paraguay care era **specializat** în instrumente scobite (în ultima vreme mă gândeam la avantajele unor astfel de instrumente). Întâmplător, acesta avea și o chitară **prețioasă**, dar nu una scobită. Am accesat linkul fără mare chef.

Era ciudat (da, ciudat) că citeam un articol despre o chitară **prețioasă** (deși sunt chitaristă și cânt la ele și le construiesc), pentru că, după cât se pare, acum toate chitarele sunt **prețioase** (în egală măsură lipsite de valoare și identice și perfecționate și la îndemâna oricui ar avea nevoie de ele). Așa că era ciudat că scotoceam prin Trecut ca să găsec informații despre orice alt fel de chitară decât cea pe care o am, care este o chitară de-a dreptul minunată, o chitară care mă face să fiu complet și absolut mulțu... mulțu... F(E)RICITĂ.

F(E)RICITĂ

Or, acea chitară **prețioasă** era departe de a fi perfectă. Era de-a dreptul imperfectă! Era o chitară clasică, de lemn, în formă de pară. Am mărit fotografia atât de mult, încât imaginea a devenit granulată (era din perioada când imaginile deveneau granulate, acela fiind un timp al **discordiei**, al **neajunsurilor**, al **fracturilor** și al pixelării. Un timp lipsit de Adevărata Claritate. Un timp al limitelor neclare).

Acea chitară – ah, acea chitară – era **prețioasă** nu datorită vreunei calități intrinseci, ci pentru că aparținuse la un moment dat unui chitarist **faimos**. Avea corzi de metal, nu elastice. Și niște bile minuscule, dintr-un fel de cauciuc vulcanizat, prin care corzile înalte fuseseră trecute cu mîgală și apoi poziționate în așa fel încât să fie aliniat cu prăgușul. Acestea erau amortizoare. Da, amortizoare. Ca să reducă zgomotul metalic. Vibrația. Un compromis ingenios, straniu. Această chitară – un instrument care era în mod evident obiectul unui compromis – n-avea niciun sens pentru mine. Ca persoană care cântă la lăută. Ca muziciană. N-avea niciun sens să ai o chitară acustică cu corzi **urâte**, de metal, într-o perioadă

a **Istoriei** – da, Senzorul îmi confirmă prompt acest lucru – când corzile elastice erau singurele cu adevărat acceptabile. Se întâmpla înainte de apariția chitarei electrice. Era înaintea Epocii Sunetelor Stridente, a Oah-oah-ului, a Rockului. Chitara „**prețioasă**“ era o anomalie bizară. O enigmă. Avea o poziție instabilă (1920? 1925?) – se clătina – între Trecutul pe ducă și Viitorul abia conturat (care va deveni și el tot un fel de trecut). A existat într-un moment critic. Când se naștea **Disonanța**. Când pieria **Armonia**. Era un instrument imperfect. Un anacronism. O curiozitate. O enigmă. Da, repet: o enigmă. Fiindcă sunt la rîndul meu lutier, mă preocupă adesea asemenea enigme, mă confrunt cu ele (deși nu sunt în **război** cu ele și nici nu mă lupt cu ele, dar nici nu le îndrăgesc, nici nu le caut înadins, căci ce nevoie aș avea, dat fiind că soluțiile sunt la îndemână, când fiecare mister a fost în cele din urmă și în mod definitiv elucidat?). Dar m-am trezit holbându-mă la imperfecțiunile acestei chitare și mirându-mă. Nu mi-e clar ce mă mira așa. Era doar un spațiu gol, o absență a cuvintelor, o aspirație.

Da, o aspirație.

Presupun că ceea ce mă nedumerea era cine ar fi putut să dețină un astfel de obiect **imperfect** care – chiar și în istoria chitarelor, a confecționării lor – nu avea niciun sens. Cine ar fi putut să dețină un asemenea instrument haotic? Un instrument **grosolan**, **prostesc**, zadarnic?

Și apoi, dintr-odată, am zărit fata, copila cu ochi căprui, stînd acolo, într-un colț. În marginea unui decupaj dintr-un ziar. Ținea în brațe o păpușă, învelită într-o pătură. Iat-o! Doar o fată.

Dar de ce mi-ar păsa? Noi – Tinerii – **respingem** total Respe (limbajul mi-e acum prea aspru, dar imaginează-ți dacă vrei o versiune mai calmă a acestei fraze, o versiune mai lipsită de pasiune), *dezavuăm* ideea de faimă și tot ce presupune această „podoabă” a Trecutului. Chiar și cuvântul. Respingem chiar și cuvântul *faimă* – un cuvânt fierbinte. Un cuvânt care clo-cotește. Un cuvânt care condensează și apoi putrezește. Un cuvânt **periculos**. Detestăm „personalitatea”. Evităm diferența. Iar Sensorul – pentru că i-o cerem, pentru că avem nevoie s-o facă – refuză să-i recunoască (și, ca atare, să-i onoreze) pe indivizii remarcabili – „faimoși” – de pe Sângerosul Raft al Istoriei. Indivizii din acel Atunci **haotic**. Din timpul acela întunecat, umed și cețos, de dinainte să se instaureze Prezentul pur și senin.

Căci Acum toate creaturile sunt egale. Aceasta este Filozofia noastră. Nimeni nu se poate ridica deasupra. Așa că Sensorul – pentru că ne-o dorim, pentru că este necesar, pentru că i-o cerem – îi dezmembrează în părțile lor componente pe acești indivizi ridicați în slăvi. Îi deconstruiește. Li se desemnează niște simple numere. Nu li se dau nume, pentru că numele generează o minusculă implozie psihică, o conexiune, o sinergie periculoasă care țâșnește printre litere și informații și imagine și înțeles. Acest chitarist era din Paraguay, iar numărul lui este 91.51.9.81.81.1.2.

Scuze.

Da... apăruse ea, copila, fata care mă **bântuie**, și pentru că era la marginea paginii – a paginii despre chitara **prețioasă** –, nu am putut accesa povestea în întregime (nu am fost în stare să-mi ghidez cum trebuie Sensorul – înspre ce aș fi putut să-l direcționez? Cum? Când nu existau alte indicii?), deși am încercat. Am încercat din răspuțeri. Am încercat de

mai multe ori. Aproape am simțit... nu știu... aproape că am simțit *frustrare*.

Respiră. Respiră.

Mira A, alungă-l. Acest moment. Acest sentiment. Această frustrare. Frustrarea nu e nimic altceva decât inflația nesănătoasă a Egoului agresiv. Frustrarea presupune că te simți îndreptățit. Frustrarea înseamnă aroganță. Verifică Graful. Se face roz? Se face?

Of, lasă-l să treacă, Mira A. Inspiră. Expiră.

Iartă-te. Uită de tine.

Așa. Da. Acum e mai bine.

Bravo.

Bine.

Uuf!

Și totuși, era ceva atât de... **arhaic**, de... de... *tulburător* în legătură cu ochii întunecați ai fetei... Mă obsedau. Am încercat, firește, să primesc informația – atâta câtă era – și apoi să nu mă mai gândesc la ea. Așa cum am fost învățați să facem. Dar n-am reușit. Nu înțeleg de ce. Poate că a fost vorba de un bip, de un **nod**. Cred că m-am dezzechilibrat la nivel chimic. E foarte ciudat. O să cer ajutor. Of. Cineva a observat deja. Pe Graf. Ce drăguț! Ajutorul a venit deja.